

Sötétedik

Természetétől fogva vonzódik az ember a sötétséghez. Bár tudja, a fény a jó neki, még ha láthatóvá is válnak szeplői, hibái, bűnei, tökéletlenségei. De éppen ezért inkább választja a sötétet, ahol ezek nem látszanak, mert fontosabb neki a hibák leplezése, tökéletességében való hite, de főleg látszata, még ha nélkülöznie is kell a fény éltető melegét. Ezért vonulnak sokan a sötétbe vagy árasztanak beszédükkel, viselkedésükkel homályt, hogy szándékai, bűnei, hibái láthatatlanok maradjanak.

Manapság, amikor a kevélység a tetőfokára hágott, mert az ember Istennek képzele magát anyagi vívmányai miatt, történelmi mélypontjához közeledik egyéni és közösségi gyarlóságában.

Ezt a lejtmenetet sokan érzik a még mindig látványos, de már lepattogzó fényezés és csábítások közepette. Aggodalom tölti el a sötétség felé menetelőket, hogy ennek nem lesz jó vége, de nem tudják megfogalmazni pontosan szorongásuk okát másutt, mint hogy egyre sűrűbb, bogasabb és sötétebb az az erdő, aminek a mélyéhez közelednek.

A félelem, szorongás, rabul ejti a sötétre szegeződő tekinteteket és mint a fekete lyuk vonzza magába a rejtőzni vágyókat, miközben érzik, míg leplezni igyekeznek magukat a fény elől, egyre hidegebb van és egyre sötétebb.

Jézust hasonlóképpen nyelte el az eluralkodó sötétség. Beleragyogott a világba hatalmas fényével, már a közeledtével felszította a reményt és fénytornyot gyújtott. De, ahogy az Írások említik, a sötétség nem fogadta be. A Golgotán haladva egyre borult el a világ, bár még velük volt, egyre fordultak el tőle azok, akik reméltek benne és egyre sötétültek el, akik a vesztét kívánták, mert fényében nyilvánvaló lett bűnösségük, balgaságuk, ezzel veszélyeztetve világi, hitvány hatalmukat. A beteljesedéskor sötétbe borult a föld és a lelkekben is kihunyott a már alig pislákoló fény. A kellő pillanatban, mikor minden lámpa kialudt, hogy a hatás még teljesebb legyen, ismét felragyogott a fény, de ez most már az a tündöklés, ami nem csak a reményt és a hitet hozta, majd, az önfeláldozó szeretetet, de a bizonyosságot, hogy nem csak egy bölcs, egy jó orvos volt, hanem tényleg az Isten fia. Ez a ragyogás rengeteg szikrát szórt a világba, amelyeket lehet oltogatni, takargatni, de azóta is szüntelen felizzanak a hamu alatt. Első hullámban az apostolok adták tanúságát ennek a szupernóvának, akik addigi gyámoltalan, ködös és hűtlen hitványságukból kiléptek és mint üstökösök darabjai íveltek át a sötétségen gyújtva ezernyi kis csillagot. Ez az égi jelenség azóta sem szűnik. Ahova pottyán egy ilyen kis csillag, ott világosság támad, öröm, remény, hit és a szeretet lép be ebbe a világba, szinte elkerülhetetlenül.

Akik aggódnak a sötétség eluralkodása miatt, mert látnivaló, hogy alkonyodik, azok ragasszák szemüket ezekre az apró csillagokra, óvják féltve a pillantásuk irányát. A megtérés olyan, mint mikor eltévedünk az erdőben, ránk esteledik és megvilan előttünk, a bozóton keresztül egy apró fény. Az ember ilyenkor megdermed, pislogni sem mer, nehogy egy meglebbenő levél eltakarja és örökre elveszejtse a tűhegynyi fénypontot. Majd óvatosan, szinte settenkedve, próbál lépegetni felé, hogy egy pillanatra se engedje takarásba ezt a fénypontot.

Akinek belevillan ez a látóterébe, az minimum fél szemét tartsa rajta, különben célt téveszt és minden más irány a sötétségbe visz. A fényponthoz közeledve világosodik az erdő, megvilágosodik az út, ami a fényre vezet és megvilágosodik az út is, amelyen a sötétbe menetelő emberek hátát láthatjuk. De ne időzzünk el rajtuk sokáig, mert mi is önkéntelenül beállunk a sorba. Lájuk a

tömegeket, akik a fény felől jönnek el mellettünk. Számukra kell magunknak visszatükröznünk ezt a fényt. Ha szupernóvák nem is lehetünk, de mutassuk az irányát, hogy megtorpanjanak, ne merüljenek el a sötétségben és emlékeztessük őket a fény létezésére.

Óhatatlanul nő a sötétség. Növekszik a félelem, a szorongás, a gyűlölet, ami a fényt nem csak eltereli, de ki is oltja, hiszen a szeretetnek nincs helye a félelem és a harag mellett. Ma, ha a szeretet szóba is kerül, az egy torzónak mutatkozik, mivel a jónak vélt embereket, közösségeket, nemzeteket szereti, a rossznak ítéleteket pedig gyűlöli. Miféle szeretet lehet ugyan az, ami megfér a gyűlölet mellett? Legfeljebb bálvány. Isten óvjon az ilyen emberi szeretettől!

Biztatok mindenkit, hogy bármekkora a sötétség, a fénypontokat keresse és kapaszkodjon beléjük minél erősebben. Reményteli, hogy a sötétség növekedésével jobban láthatóvá válnak azoknak, akik nem elfordulnak tőlük, végül tündökölni fognak, ha kitartanak.

Ne csak várjuk, kérjük a világosságot, de szegezzük rá folyton a szemünket, hogy visszatükrözve, mi is lámpások legyünk!

Templomlépcső, 2022. december